

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku W. S.
przy uczestnictwie K. S., M. S., A. S., J. G., S. S., X. S., H. P. i Y. S.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

- 1. prostuje postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. XXVII Ca [...] w ten sposób, że po słowach "z wniosku" wpisuje "W. S." zamiast "K. S., M. S., A. S. i J. G.", po słowach "z udziałem" wpisuje "K. S., M. S., A. S., J. G." i wykreśla "W. S." oraz po słowach "na skutek apelacji" wpisuje "uczestnika Y. S." oraz "wnioskodawcy W. S.",**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. zasądza na rzecz uczestników A. S., K. S., M. S. i J. G. od wnioskodawcy W. S. w częściach równych kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wyjaśnić trzeba, że powołanie przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby wykładni przepisów prawnych, pozostaje w sprzeczności z przesłanką oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza jeżeli oczywistość ta jest wywodzona z naruszenia przepisu prawa materialnego, którego

dotyczą wątpliwości skarżącego i co do którego istnieje jego zdaniem, konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia istotnego, a więc budzącego wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, jak również cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie.

Zagadnienie prawne skarżący wiąże z kwestią wyłączenia lub ograniczenia stosowania domniemania z art. 339 k.c. w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia części ułamkowej współwłasności. Powołanie się na tę przesłankę wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.). Ten sam problem skarżący przedstawia jako wywołujący rozbieżność w orzecznictwie, lecz abstrahuje od wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji dotyczących sposobu władania nieruchomością, sprzecznych z wersją przedstawioną we wniosku. Nie zachodzi też potrzeba dokonania kolejnej wykładni art. 339 k.c., zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CSK 184/10, Palestra 2011 r., nr 5 – 6, poz. 154, z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 581/12, Glosa 2015 r., nr 1, poz. 34, z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 251/14, nie publ., z dnia 16 października 2016 r., I CSK 885/14, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 1, § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

aw

aj